

ЕДИН ОТ НАС Е СЛЕДВАЩИЯТ

Карън Макменъс

Превод от английски език
Йоана Гацова

ЕГМОНТ

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло,
нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *One of Us is Next*
Copyright © 2020 by Karen M. McManus, LLC
All rights reserved.

Превод Йоана Гацова
© Егмонт България, 2020
Редактор Радка Бояджиева
Коректор Ина Тодорова
Предпечат Студиото на А

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Ропринт“ ЕАД, София, 2020
Тираж: 3000 бр.
ISBN 978-954-27-2366-0

На мама и татко

ЧАСТ ПЪРВА

ПЕТЪК, 6 МАРТ

Петък, 6 март

РЕПОРТЕРКА (застанала в края на извита улица, пред голяма сграда с бяла хоросанова мазилка): Добро утро! Аз съм Лиз Роузън, вие гледате новините по Канал 7. Предаваме на живо от гимназия „Бейвю“, където учениците още са в шок поради смъртта на един от съучениците им вчера. Това е вторият случай за последните осемнадесет месеца, в който младеж от това малко градче бива споходен от трагична смърт, и пред училището витае атмосфера като след ужасяващо дежа вю.

(Следващ кадър: две момичета, едното бърше насълзените си очи, а другото се визира напред мрачно.)

ПЛАЧЕЩО МОМИЧЕ: Просто е толкова... толкова тъжно. Понякога имам чувството, че Бейвю е прокълнат град. Първо Саймън, а сега и това...

СЕРИОЗНО МОМИЧЕ: Това изобщо не прилича на случилото се със Саймън.

РЕПОРТЕРКА (насочва микрофона към плачещото момиче): Бяхте ли близки с починалия ученик?

ПЛАЧЕЦО МОМИЧЕ: Не точно... Всъщност изобщо не. Аз съм тук за първа година.

РЕПОРТЕРКА (обръща се към другото момиче): Ами вие?

СЕРИОЗНО МОМИЧЕ: Не мисля, че ни е позволено да говорим с вас.

Десет седмици по-рано

Редит, форум „Тъпкано да ви се връща“ Дискусия, започната от Бейвю2020

Здрасти на всички!

Това ли е форумът, в който постваше Саймън Келехер? – Бейвю2020

Привет.

Същият. – МраченУм

Защо сте го преместили? И защо няма почти никакви постове? – Бейвю 2020

Старият се напълни със зяпачи и журналисти.

И решихме да предприемем по-сериозни мерки за сигурност. Научихме си урока – благодарение на Саймън.

Когато, предполагам, познаваш – като се има предвид името ти? – МраченУм

Всички го познават. Е, да де. Познаваха.
Но не сме били приятели. – Бейвю 2020

Окей. И какво те води насам? – МраченУм

Не знам. Просто попаднах тук. – Бейвю 2020

Как пък не! В този форум обсъждаме на кого и как искаме
да си отмъстим и не се намира лесно.

Не си тук случайно.

Защо тогава? Или може би – заради кого? – МраченУм

Да. Заради кого.

Един човек направи нещо ужасно.

Съсипа живота ми – и много други.

А на него не му се случи НИЩИЧКО.

И не мога да направя каквото и да било по въпроса. –
Бейвю2020

И аз така, и аз така.

Явно имаме доста общи неща.

Адски е гадно да гледаш как човекът, който ти е прова-
лил живота, си се разхожда спокойно, сякаш нищо не е
станало.

Сякаш онова, което е направил, дори няма значение.

Но мненията ни се различават в едно отношение.

Според мен винаги има какво да се направи. – МраченУм

ГЛАВА ПЪРВА

Мейв

Понеделник, 17 февруари

Сестра ми ме смяташе за пълен мързел. Не го казваше направо – е, не го пишеше направо, за да бъдем по-точни, – но го намекваше доста очевидно:

Погледна ли списъка с университети, който ти изпратих?

Вече дойде зимната ваканция на първата ти година в гимназията. Не е прекалено рано да започнеш да си избираш. Всъщност даже е малко късно.

Ако искаш, може да идем да разгледаме някои, като се върна за моминското парти на Аштън.

И мисля, че трябва да кандидатстваш за някое място, което да те извади възможно най-далеч от зоната ти на комфорт.

Какво ще кажеш за Хавайския университет?

Откъснах очи от поредицата съобщения на екрана на телефона ми, вдигнах глава и срещнах въпросителния поглед на Нокс Майърс.

– Бронуин смята, че трябва да кандидатствам в Хавайския университет – докладвах му и той едва не се задави с хапката си емпапада.

– Дава си сметка, че се намира на остров, нали? – попита Нокс, посегна към чашата си със студена вода и изгълта половината на един дъх.

Емпанадите, които правеха в „Кафе Контиго“, бяха същинска легенда в Бейвю, но можеха да се окажат сериозно предизвикателство, ако не си свикнал с лютивата храна. Нокс, който се беше преместил тук от Канзас в седми клас и още смяташе задушните гъби със сос за едно от любимите си ястия, определено не беше.

– Да не би вече да е забравила, че от дън душа мразиш да ходиш на плаж?

– Не че мразя – запротестирах аз. – Просто не съм голям фен на пясъка. Или на прекалено яркото слънце. Или на мъртвото вълнение. Или на тварите, които обитават водата.

Веджите на Нокс се издигаха все повече с всяко следващо изречение.

– Виж, точно ти ме накара да гледам „Чудовища от дълбините“ – напомни ми. – Развих фобия от океана почти изцяло по твоя вина.

Нокс стана първото ми гадже миналото лято. И двамата бяхме прекалено неопитни да осъзнаем, че всъщност не си падаме един по друг. Прекарвахме по-голямата част от времето си заедно в гледане на предаванията по научнопопулярния канал – по което сигурно трябваше да се досетим, че би било по-добре да си останем приятели.

– Добре, убеди ме – отвърна той сухо. – Това определено е университетът за теб. Нямам търпение да прочета какво прочувствено мотивационно писмо ще им напишеш за кандидатстване.

После се наведе към мен и повиши глас подчертано:

– Следващата година.

Въздъгнах и затрополих с пръсти по пъстрия плот на масата. „Кафе Контиго“ беше аржентинско ресторантче с наситеносини стени, ламаринен таван и въздух, изпълнен с аромат на сладко и солено. Намираше се на около километър от къщата ни и се беше превърнало в любимото ми място, където да си пиша домашните,

след като сестра ми Бронуин замина да учи в Йейл и в стаята ми изведнъж се възцари неестествена тишина. Допадаше ми оживената приветлива атмосфера в ресторанта – както и фактът, че на никого не му пукаше, дори да прекарам там цели три часа, след като съм си поръчала само едно кафе.

– Бронуин смята, че изоставам – отбелязах.

– Е, тя беше готова с кандидатурата си за Йейл още в детската градина, нали така? – отвърна Нокс. – Имаме предостатъчно време.

Също като мен и той беше на седемнадесет – по-голям от повечето ни съученици. В неговия случай това се дължеше на факта, че е бил прекалено дребен за възрастта си в детската градина и родителите му предпочели да си остане вкъщи още една година. В моя случай – на факта, че прекарах половината си детство в една или друга болница заради левкемията.

– Прав си, предполагам – казах аз и се пресегнах да взема празната му чиния и да я оставя върху моята, но вместо това бутнах солницата и посипах бели кристалчета по цялата маса.

Почти несъзнателно щипнах малко сол между палеца и показалеца си и я хвърлих през рамо. Баба ме беше научила, че така се предпазваш от лош късмет. Тя вярваше в какви ли не суеверия: някои – колумбийски, а някои – възприети след тридесетте години, които беше прекарала в Америка. Когато бях малка, много внимавах да спазвам повелите ѝ – особено когато бях болна. „Ако нося гривната от мъниста, която баба ми подари, няма да боли, като ми вземат кръв. Ако внимавам да не стъпвам върху границата между плочките на пода, броят на белите ми кръвни телца ще бъде нормален. Ако изям дванадесет зрънца грозде в полунощ на тридесет и първи декември, няма да умра тази година.“

– Така или иначе, светът няма да свърши, ако не постъпиш в университет веднага след като завършиш гимназията – каза Нокс и прибра кичур кестенява коса зад ухото си.

Беше толкова слаб и някак ъгловат, че дори след като се беше натъпкал с всичките си емпанади – и половината от моите – продължаваше да ми изглежда гладен. Всеки път, когато дойдеше на гости у нас, единият или и двамата ми родители се стараеха да го нахранят възможно най-обилно.

– Много хора не влизат веднага – добави той, огледа се и спря поглед на Ади Прентис, която тъкмо се беше показала от вратата на кухнята с поднос в едната ръка.

Проследих я с поглед как прекосява ресторанта и как оставя чиниите пред клиентите с отработена лекота. По време на ваканцията по случай Деня на благодарността предаването „Майкъл Пауърс разследва“ беше излъчило специалния си репортаж „Четворката от Бейвю: Къде са сега?“ и Ади се беше съгласила да я интервюират за пръв път. Сигурно защото усещаше, че продуцентите на шоуто се готвят да я представят като най-големия лентяй в групата – сестра ми беше влязла в Йейл, Купър бе получил престижна стипендия да следва във Фулъртън и дори Нейт ходеше на лекциите в местния общински колеж – и никак не ѝ се искаше да стане така. Аделаид Прентис определено щеше да се постарее да избегне заглавията от типа „Животът на бившата кралица на красотата от Бейвю тръгва по нанадолнището“.

– Ако вече си решил с какво искаш да се занимаваш, след като се дипломираш, супер – бе казала тя, когато я интервюираха, седнала на един висок стол в „Кафе Контиго“ пред черната дъска, на която с цветен тебешир бяха изписани специалните предложения за деня. – Но ако не си, защо да даваш цяло състояние за диплома, която може би никога няма да ти е от полза? Няма нищо лошо в това да не си запланивал вече целия си живот, когато си на осемнадесет.

Или седемнадесет. Хвърлих плах поглед на телефона си в очакване Бронуин да ми изпрати поредната лавина от съобщения. Обичам сестра си, но тя е такъв перфекционист, че е трудно да не се чувстваш така, сякаш и ти трябва да се докажеш подобаващо.

Започваха да пристигат все повече клиенти за вечеря, докато постепенно не се запълниха всички маси. Някой включи телевизора на канала, по който предаваха първия мач за сезона във Фулъртън. Ади спря за момент с почти празен поднос в ръка, огледа помещението и се усмихна, когато улови погледа ми. Приближи се към масата ни в ъгъла и остави малка чиния от аржентинските бисквити, наречени алфохорес, в средата. Двойните бисквити с пълнеж от дулсе де лече бяха специалитет в „Кафе Контиго“ и

единствената храна, която Ади се бе научила да приготвя по време на деветте месеца работа тук.

С Нокс посегнахме към тях едновременно.

– Искате ли още нещо? – попита Ади и прибра едно кичурче сребристорозова коса зад ухото си.

През последната година бе изпробвала доста различни цветове, но никой – освен розовото и лилавото – не се бе задържал особено дълго.

– По-добре да поръчате сега. Всички поискаха да излязат в почивка, когато е ред на Купър да хвърля, което ще бъде... след около пет минути – довърши тя, след като хвърли поглед на часовника на стената.

Поклатих глава, а Нокс се изправи и изтръска трошите от любимия си сив суитшърт.

– Аз съм готов, но трябва да мина през тоалетната – каза той и се обърна към мен: – Би ли ми запазила мястото, Мейв?

– Разбира се – отвърнах аз и оставих чантата си на стола му.

Ади се обърна към телевизора и едва не изпусна подноса.

– Боже мой! Ето го!

Всички екрани в ресторанта предаваха един и същи образ: как Купър Клей пристъпва на мястото си на игрището и започва кратка загревка, за да се приготви за първата си игра като част от отбора по бейзбол на университета. Бяхме се видели наскоро, по Коледа – преди няма и два месеца, но сега ми изглеждаше по-голям, отколкото си го спомнях. Твърдите очертания на челюстта и привлекателното му лице си бяха същите както винаги, но в очите му играеше стоманен блясък, който не бях виждала преди. От друга страна, досега го бях гледала от доста далеч как хвърля.

Не можех да чуя какво говорят коментаторите заради шумотевицата в ресторанта, но можех да се досетя: дебютният мач на Купър бе най-обсъжданата тема в сферата на университетския бейзбол – достатъчно важна местният спортен канал да излъчи целия мач. Част от славата му се дължеше на шума, който се вдигна покрай случая с Четворката от Бейвю и обстоятелството, че беше един от малцината играчи по бейзбол, които открито признаваха, че си падат по момчета, но също така и защото се беше предста-

вил зашеметяващо добре по време на тренировките. Специалистите вече се обзалагаха помежду си дали ще влезе в някой от отборите от Висшата лига още преди да е приключил първия си сезон в университетския отбор.

– Нашата суперзвезда най-после ще заеме отреденото му място – каза Ади с глас, в който се четеше искрена обич, докато Купър нагласяваше каската си на екрана. – Трябва да ида да направя последна проверка на останалите маси, после идвам пак.

Тя се отдалечи, притиснала подноса под едната си мишница и хванала тефтера за поръчки с другата ръка, но вниманието на всички присъстващи вече бе погълнато от бейзбола и на никого не му беше до ядене.

Продължих да следя екрана, макар че бяха спрели да дават Купър и вместо това бяха пуснали интервю с треньора на отбора. „Ако Купър победи, тази година ще ни върви.“ Опитах се да прогоня мисълта веднага щом ми хрумна, защото знаех, че няма да мога да се насладя на играта, ако я превърна в поредния облог за добър късмет.

Крачетата на един стол до мен изстъргаха шумно по пода и покрай ръката ми мина познато черно кожено яке.

– Как я караш, Мейв? – попита Нейт Маколи, докато сядаше на стола. После забеляза разсипаната по масата сол и добави: – Опа! Доста сол се е проляла на бойното поле. Обречени сме, а?

– Много смешно, ха и ха – отвърнах аз, но устните ми трепнаха в усмивка.

Нейт ми беше станал близък като брат, откакто започна да излиза с Бронуин преди близо година, така че дружелюбните майтапи си бяха в реда на нещата. Дори сега, когато двамата си бяха дали „временна почивка“ за трети път, откакто Бронуин беше заминала за университета. След като прекараха миналото лято в терзания дали връзката им ще оцелее от разстояние пет хиляди километра, сестра ми и гаджето ѝ постепенно си създадоха нещо като режим – първо бяха неразделни, после се скарваха, късаха и накрая се сдобряваха пак и започваха отначало. Колкото и странно да беше, това явно устройваше напълно и двамата.

Нейт само ми се ухили и двамата замълчахме, без да се усеща

като нещо неловко. Чувствах се спокойна в присъствието му – както и с Ади и останалите приятели на Бронуин. „Нашите приятели“, както винаги ги наричаше тя – но това не беше съвсем вярно. Първо бяха приятели с нея и никога нямаше да станат мои, ако не беше тя.

Сякаш по даден сигнал телефонът ми избръмча и на екрана се появи ново съобщение от Бронуин.

Започна ли вече играта?

Скоро – написах аз. – Купър тъкмо загрява.

Как ми се ще да го даваха по И Ес Пи Ен, за да мога да гледам и аз!!! – отговори тя.

За съжаление, местният спортен канал не се излъчваше в Ню Хейвън, Кънектикът. Или където и да било извън радиус от около триста километра извън Сан Диего. Нямаха и страница в интернет, където да предават на живо.

Нали ще го запиша, за да можеш да го гледаш и ти – напомних ѝ.

Знам, но не е същото.

Съжалявам ☹

Преглътнах последната хапка от бисквитата, загледана в трите сиви точки, които продължаваха да играят в прозореца на чата толкова дълго, че усетих със сигурност какво ще последва. Бронуин пишеше светкавично бързо дори на телефона си. Никога не се колебаеше – освен ако не смяташе, че е на път да каже нещо, което не бива. А в момента самоналоженият ѝ списък от теми табу се състоеше само от една.

И да, точно както предполагах:

Нейт там ли е?

Може и да не живееше вече в съседната до моята стая, но това не значеше, че съм длъжна да проявя милост към нея. „Кой?“ – написах в отговор и хвърлих поглед на Нейт.

– Имаш поздрави от Бронуин.

Тъмносините му очи проблеснаха, но лицето му си остана безизразно.

– И на нея.

Е, все пак ги разбирах. Независимо колко ти е скъп някой, нещата се променят, когато изведнъж изчезне, а преди винаги е бил наоколо. И аз го усещах – макар и по различен начин. Но приятелството ми с Нейт не беше от онзи тип, в който си споделяте чувства – всъщност нито единият от двамата ни нямаше такова приятелство с когото и да било освен с Бронуин – така че просто направих физиономия и казах:

– Не е здравословно да си потискаш чувствата.

Преди той да успее да отговори, изведнъж около масата стана доста по-оживено: Нокс се върна и седна на мястото си, Ади си издърпа един стол и пред мен изникна чиния с чипс тортила, покрит с дип от сирене, късчета пържола, магданоз, чесън и риган – тукашната версия на начос.

Вдигнах глава в посоката, откъдето се беше появила чинията, и срещнах погледа на тъмнокафяви очи.

– За похапване по време на мача – каза Луис Сантос и прехвърли кърпа през рамото си.

Луис беше най-добрият приятел на Купър от гимназия „Бейвю“ и преди двамата да завършат миналата година, играеха като кетчър и питчър в бейзболния отбор. Родителите му бяха собственици на „Кафе Контиго“, затова работеше там почасово, докато учеше в Университета на Сан Диего. Откакто бях превърнала тази ъглова маса в свой втори дом, го виждах доста по-често, отколкото когато ходехме в едно и също училище.

Нокс се нахвърли на чинията начос, сякаш не беше омел две порции емпанади и една чиния бисквити преди пет минути.

– Внимавай, още са горещи – предупреди го Луис и се настани на стола от отсрещната страна на масата, а аз мигом отвърнах на ум: „Като теб“, защото страдах от притеснителна слабост към красивите атлети и тя ме караше да се превръщам в дванадесетгодишно момиченце.

Човек би си помислил, че вече съм си научила урока, след ка-

то несподелената ми любов към един от играчите в отбора по баскетбол ми спечели унизителна статия по мой адрес в клюкарския блог на Саймън Келехер през първата ми година в гимназията – но явно не бях.

Не бях кой знае колко гладна, но въпреки това измъкнах едно парче тортила от дъното на купчинката.

– Благодаря, Луис – казах аз и осмуках солта от едното ъгълче.

Нейт се подсмихна.

– Какво беше тръгнала да казваш за потискането на чувства, Мейв?

Усетих как бузите ми се сгорещяват и не успях да измисля какво друго да направя, освен да набутам цялото парче в устата си и да започна да дъвча агресивно по посока на Нейт. Понякога не можех да разбера какво изобщо сестра ми харесва у него.

По дяволите! Сестра ми. Погледнах към телефона си и усетих как ме пробожда вина при вида на поредицата тъжни емождита, които Брунуин ми беше изпратила. „Шегувам се. Изглежда напразно съсипан“, побързах да я уверя. Изобщо не изглеждаше така, защото никой не успяваше да си придаде по-непроницаемо изражение в стил „хич не ми дреме“ от Нейт Маколи, но бях сигурна, че всъщност наистина му беше кофти.

Фийби Лоутън, една от другите сервитьорки в „Кафе Контиго“ и моя съученичка от училище, ни раздаде по една чаша с вода, преди да се настани на стола в далечния ъгъл на масата. В същия момент първият багър от противниковия отбор се приближи към началната база. После дадох близък кадър на лицето на Купър, който тъкмо вдигаше ръкавицата си, присвил очи.

– Давай, Кууп – промърмори тихо Луис и стисна инстинктивно ръка, сякаш самият той носеше ръкавицата, с която щеше да улови топката. – Разкажи им играта.

Два часа по-късно целият ресторант е огласен от оживена глъчка след почти безупречната игра на Купър: осем страйка, четири бола, едно попадение и нито един рън за седемте ининга. „Титаните“, отборът на Фулъртън, водеха с три точки, но на никого в Бейвю не му пукаше за играта, след като Купър бе сменен с втори питчър.

– Толкова се радвам за него – сияеше Ади. – Напълно го заслужава след... нали знаете.

Усмивката ѝ помръкна, преди да добави:

– След всичко, което стана.

„Всичко“. Прекалено слаба дума да опише какво се беше случило, когато Саймън Келехер реши да планира собствената си смърт преди осемнадесет месеца и да натопи сестра ми, Купър, Ади и Нейт за убийството си. По време на специален репортаж в Деня на благодарността в шоуто „Майкъл Пауърс разследва“ бяха разказали отново целия случай до най-дребната подробност – от замисъла на Саймън как да бъде изпратен едновременно с тях в стаята за наказания, до тайните, които бе разпространил чрез „Истината“, клюкарския си блог, и които щяха да оставят у околните впечатлението, че четиримата са имали причина да желаят смъртта му.

Гледах репортажа с Бронуин, която се беше прибрала за ваканцията. Припомних си предишната година, когато цялата страна се беше вманиачила по случая и дворът ни бе пълен с журналисти всеки ден. Цяла Америка разбра, че Бронуин е откраднала едно контролно, за да може да получи отлична оценка по химия, че Нейт е продавал наркотици, докато е бил в изпитателен срок именно заради пласиране на наркотици, и че Ади е изневерила на гаджето си Джейк – който се беше оказал такъв невероятен гадняр, че не се бе поколебал да помогне на Саймън в плановете му. Купър пък беше несправедливо обвинен в употреба на стероиди, а после бяха разгласили всичко за сексуалната му ориентация, преди да е готов сам да го сподели с приятелите и семейството си.

И всичко беше кошмарно – но не можеше дори да се сравни с това да бъдеш заподозрян в нечие убийство.

Разследването бе протекло точно така, както Саймън бе очаквал – като се изключи това, че Бронуин, Купър, Ади и Нейт бяха обединили сили, вместо да се обърнат един срещу друг. Трудно ми беше да си представя какво щеше да стане, ако не го бяха направили. Съмнявам се, че Купър щеше да се представя така блестящо в първата си игра в университета или че Бронуин би влязла в Йейл.

Нейт сигурно щеше да е в затвора. А Ади – не исках дори да мисля къде щеше да попадне Ади. Главно защото се тревожех, че изобщо нямаше да я има.

Потреперих леко. Луис улови погледа ми и вдигна чашата си с решителното изражение на човек, който няма да позволи да по-мрачат триумфа на най-добрия му приятел:

– Е, наздраве за кармата. И за Кууп – направо ги разби още в първата си игра.

– За Купър – отвърнаха всички в един глас.

– Трябва да му отидем на гости, всички заедно! – възкликна Ади, пресегна се през масата и потупа Нейт по ръката, докато той се оглеждаше, сякаш се опитваше да прецени кога най-рано ще може да се омете. – Ти също. Хич не се опитвай да се измъкнеш.

– Всички от бейзболния отбор ще искат да дойдат – обади се Луис.

Нейт си докара примирена физиономия – Ади беше същинска природна стихия, когато си наумеше, че трябва да му помага да бъде по-общителен.

Фийби, която се бе присъединила към Нокс и мен, след като хората започнаха да се разотиват, се пресегна да си налее чаша вода.

– В Бейвю е толкова различно без Саймън, но едновременно с това... *изобщо не е*. Разбирате ли? – прошепна тя така тихо, че да я чуем само аз и Нокс. – Не че хората станаха по-мили след всичко, което преживяхме. Просто я няма вече „Истината“, която да следи кой се държи отвратително тази седмица и кой – следващата.

– Не че не се опитваме да си я върнем – промърмори Нокс.

Известно време след смъртта на Саймън непрекъснато се появяваха блогове, които имитираха „Истината“. Повечето изчезваха след броени дни – макар че един сайт, „Саймън каза“, просъществува близо месец миналата есен, преди училището да се намеси и да го затвори окончателно. Но никой не го приемаше сериозно, защото съзателят му – един от онези тихи ученици, с които почти никой не говореше – така и не постна дори една клюка, която останалите да не са чували.

Това беше специалната способност на Саймън Келехер: успяваше да се добере до тайни, за които повечето хора никога не биха

се досетили. Беше търпелив и нямаше нищо против да изчака колкото е необходимо, за да причини максимално страдание и драма около участниците във всяка ситуация. И умееше да прикрива колко всъщност мрази всички в гимназия „Бейвю“; даваше воля на чувствата си само във форума, където разни хора говореха за отмъщение и който бях открила, докато търсех улики, с които да разкрия истинския виновник за смъртта му. Прилошаваше ми, докато четях постовете му там. И досега продължаваха да ме побиват тръпки, като си помислех, че всъщност няхаме никаква представа какво е да се изправиш срещу ум като този на Саймън.

Всичко можеше да свърши по много по-различен начин.

– Хей – сръчка ме Нокс, за да ме върне в действителността.

Примигнах, докато не успях да фокусирам пак погледа си върху лицето му. Продължавахме да говорим само тримата; не мисля, че завършилите миналата година ученици имаха особено желание да мислят за Саймън.

– Не гледай така мрачно – каза Нокс. – Миналото е вече минало, нали така?

– Да – съгласих се аз.

Хората около нас нададоха недоволни викове. Обърнах се към екрана. Отне ми известно време да схвана какво става, но когато най-после разбрах, сърцето ми се сви: вторият питчър, който замести Купър, игра с рънъри на всички бази във втората половина на деветия ининг и го бяха извадили от игра, а третият питчър явно не бе успял да се справи по-добре. Преднината на „Титаните“ се беше стопила и се превърна в загуба с един рън. Противниковият отбор наобиколи батъра си и всички се хвърлиха върху него, докато не паднаха на земята на ликуваща купчина. Купър бе играл като шампион – и пак не бяхме спечелили.

– Нееее – простена Луис и зарови лице в шепа. – Ама че *гняс!*

Фийби трепна и направи съчувствена физиономия.

– Уф! Адски гаден късмет. Но Купър няма никаква вина.

Потърсих с очи единствения човек на масата, на когото можех да разчитам за напълно откровена реакция: Нейт. Той погледна първо мен, после разсипаната по масата сол и накрая поклати глава, сякаш знаеше за суеверния облог, който бях направила на-

ум. Усетих смисъла на жеста му така ясно, сякаш го беше казал на глас: „Това не значи нищо, Мейв. Просто игра е“.

Беше прав, разбира се. И все пак... Много ми се искаше Купър да беше победил.

ЗА АВТОРКАТА

Карън Макменъс завършва с бакалавърска степен специалността „Английска филология“ в Колежа на Светия кръст и с магистърска степен специалността „Журналистика“ в Североизточния университет. Авторка е на отличените от „Ню Йорк Таймс“ бестселъри „Един от нас лъже“, „Двама могат да пазят тайна“ и „Един от нас е следващият“. Книгите ѝ са публикувани в над 40 държави.

karenmcmanus.com

@writerkmc

Други книги от Карън Макменъс:

Един от нас лъже

Двама могат да пазят тайна